

מסורת הש"ס

א) [לעיל ב:]; ב) חולין ס:; ג) זה סוד מסודות הקבלה ואין להביט כמשמעו ח"ו כי כל כבודה בת מלך פנימה, ד) [בס"א: ע"ן], ה) [במדבר כח], ו) [נע"ע מוספות זבחים ג. ד"ה לא יכתוב],

תורה אור השלם

- ושעיר עזים אחד לחטאת לַיָּזְ על עלת הקומיד יִשָּׁשֶׁה וְנִסְבּוּ: במדבר כח טו

מוסף רש"י

כל השעירים. טל שעירי מוספין, בין שעיר הנעשה בזמן ידיום הכפורים, בין של רגלים בין של ראשי חדשים, כפרתן שוה. טולן מכפרים על כל, בין על שאין זה ידיעה בתחלה ויש זה ידיעה לבסוף, בין על שאין זה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף, בין על טהור שאכל חמ הטמא, ופקדו מניח לעמאה שאירעה בין זה לזה, אבל שעיר הנעשה בפנים לא נחלקן עליו שאיט מכפר עם אלו ולא אלו חולין חמ תלייתו כשים זה ידיעה בתחלה ואין זה ידיעה בסוף כדאמר בגמ' (יטעיר ב:). חטא שאין מכיר בו אלא ה' יהא שעיר זה מכפר. ושאר השעירים למדים ממנו (במדבר כח טו). שנאמר בו לה'. צטלהו רגלים חמיב ושעיר חטאת אחד ולא חמיב זהו לה' (חולין טו:).

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

כפרתן שוה. ונפקא מינה לטומאה שאירעה בין זה לזה: **אלא**

למאי הלכמא איסקש. הואיל דלאו לידעה איתקוש כדתנן במתני' [ג:]:

אינו מכפר בשאר עבירות. אלא בטומאת מקדש וקדשיו כדדרשינן

לעיל [י:]: **מאי טעמא דרבי יהודה**. דאמר כל האחרים מכפרין על

שאין זה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף חוץ משל יוה"כ: **לחטאת לה'**.

בשל ראש חדש חמיב: **הניאול כפרה**.

להפיס דעתה של לזנה: **א"כ**.

ללכדר"ש בן לקיש לחודיה הוא דאמא:

ונכפר נמי אשאר עבירות. כל חטא

שלא נודע דהא קרא סתמא חמיב:

וזה צא בזמן קצוע. שעיר יוה"כ

דחילין: **מה זה אינו מכפר בו'**. דהא

איתקש לפנימי: **הא נמי כדפנא דבי**

רבי ישמעאל. הואיל וזה צא בו' ויליף

להו אי מדראש חדש אי מדיוס

הכפורים: **מרובה כפרסו**. של יוה"כ

שהוא מכפר על כל עבירות תאמר

ברגלים ואע"ג דחמיב זהו לכפר ט

אימא לא מכפרי אמדי דעון כרת:

התם

מובעי ליה לכדר"ל ^טדאמור **ר"ל** מה נשתנה שעיר של ר"ח שנאמר בו לה' **אמר הקב"ה** שעיר זה **יהא כפרה** ^א על ^זשמיעטתי את הירח **א"כ** לימא **קרא על ה' מאי לה'** לכדאמרן ואימא כוליה להכי הוא דאתא **א"כ** נימא **קרא חטאת ה' מאי לה'** שמעת מינה תרתי ונכפר נמי אפי" בשאר עבירות תנא דבי ר' **ישמעאל** הואיל וזה בא בזמן קבוע וזה בא בזמן קבוע מה זה אינו מכפר אלא על טומאת מקדש וקדשיו אף זה אינו מכפר אלא על טומאת מקדש וקדשיו אשכחן שעירי ראשי חרשים **שעירי הרגלים מנלן** וכי תימא הא נמי כדתנא דבי ר' **ישמעאל** איכא למיפרך **אי מדראש חדש שכן תדיר אי** מדיום הכפורים שכן מרובה כפרתו וכי תימא **הא**

חמי לכלל חטאת לרבי ישמעאל וי"ל דמ"מ טפי חמי לכלל חטאת יש זה ואין זה דדבר שיש זה ידיעה מעיקרו צקל יכול ליזכר מדבר שלא היתה לו ידיעה מעולם ולפי המסקנא דרבי ישמעאל סבר לה כר"מ דכל השעירים כפרתן שוה חמי שפיר דלא מ"ל נפיק מיפך דהא צר"ח חמיב לה' שאין מכיר צו אלא ה' ואי"ת לרבי ישמעאל למאי אינטריך לכל חטאתם וי"ל כי היכי דלא נימא דנכפר כפרה גמורה: **בבב** **א**ה **בר"מ**. לאו דוקא כר"מ דר"מ צעי ידיעה בתחלה דקתני לקמן דכולהו מכפרין על שאין זה ידיעה בתחלה ויש זה ידיעה בסוף ואילו לר' ישמעאל האי צר קרבן הוא: **מאי טעמא דר' יהודה**. וא"ת מאי קצעי הא ע"כ ליכא לאוקומה לכפרה דרגלים ודר"ח אלא צאין זה ואין זה דאיש זה ידיעה בתחלה או בסוף פנימי וחילון מכפרין וי"ל דצעי מאי טעמא דמכפרי אטומאת מקדש וקדשיו אימא בשאר עבירות אי משום צנין אב דתני דבי ר' ישמעאל הא איכא למיפרך כדפרין בסמוך מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו ומשני לחטאת לה' חטאת שאין מכיר אלא ה' וכיון דמכפר אאין זה ואין זה לא שייך למיפרך מה ליוה"כ בו' דגילוי מילתא בעלמא הוא דחטאת דקרא היינו טומאת מקדש וקדשיו כדאמר בסמוך: **שעיר** **זה יהא בפרה** ע"ז. פירש בערוך שעיר זה כפרה לישראל ועלי לקצוע זמן כפרה זו וקצעתה צר"ח להפיס דעתה של ירח: **הוא"ל** וזה **בא בזמן קבוע**. פ"ה שעיר חילון וכן י"ל דאי מפנימי גמר בסמוך דפרין מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו ה"ל למיפרך שכן נכנס דמה לפני ולפנים ועוד אדיליף מפנימי לילף משעיר המשחלה דמכפר אשאר עבירות אע"ג דשעיר המשחלה אין קרבן פנימי נמי לאו קרבן גמור הוא דנשך חוץ למחנה ואית לן למילף טפי משעיר המשחלה דהוי חוץ מחוץ אבל השתא דגמר מחילון ניחא טפי דדמו אהדדי טפי משעיר המשחלה וניחא נמי דאינטריך לעיל היקישא דחילון מכפר מפנימי דאין ללמוד מפנימי מצנין אב דחוץ מפנים לא ילפינן ואי"ת אי מחילון גמר תפשוט מהכא דדבר הלמד צהיקש חוזר ומלמד צבנין אב דחילון גופיה לא ידעינן דמכפר אטומאת מקדש וקדשיו אלא משום דהוקש לפנימי וצביא היא צב' אחיו מקומן (ובזה"ס דף ג.) וי"ל דהאי לא חשיב צנין אב אלא גילוי מילתא בעלמא כדמוכח בסמוך והשתא נמי א"ש דקאמר ואיתקוש שעירי רגלים לשל ר"ח אע"ג דשל ר"ח לא ידעינן אלא צבנין אב דחילון וחילון מהיקשא דפנים וצקונטרס פירש בסמוך דדבר הלמד צבנין אב חוזר ומלמד צהיקש וילפינן שעירי רגלים מר"ח אע"ג דר"ח לא ידעינן אלא צבנין אב מיוה"כ וא"א לומר כך דהא צביא היא צפרק אחיו מקומן (שם דף גא.) אי דבר הלמד צבנין אב חוזר ומלמד צהיקש אי לא ועוד דהכא גרע מדבר הלמד צהיקש דאינו חוזר ומלמד צהיקש כדפ"ה גופיה בסמוך דהכא שעירי ראשי חדשים גמרינן משעיר החילון דגמר צהיקש מפנימי^א :

אף זה אינו **מכפר** בו'. ואין להקשות וילף מהאי צנין אב דליכפר נמי ר"ח אכפרה דחילון דהא איתקש חילון לפנימי שלא תהא כפרתו פעמים צשנה ועוד דלענין זה איכא למיפרך מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו דהשתא ליכא למימר גילוי מילתא הוא דקרא דר"ח לא משמע אלא אאין זה ואין זה: **שעירי** **רגלים מנ"ל**. הכא אין לפרש מנין דלא מכפרי נמי אשאר עבירות כדצעי לעיל אדר"ח דא"כ מאי פריך בסמוך שכן תדיר שכן מרובה כפרתו אדרבה כ"ש דיליף מהתם דאע"ג דחמירי לא מכפרי נמי אשאר עבירות אלא יש לפרש מנלן דמכפרי אטומאת מקדש וקדשיו דאיכא כרת אימא דלא מכפר אלא בשאר עבירות דליכא כרת כיון דאין כפרתו מפורשת ולא דמי לדר"ח שמפורשת דחטא שאין מכיר צו משמע כל חטאים שאינם ידועים כדפירש הקונטרס בסמוך ולהכי צעי מנלן דלא מכפרי נמי אשאר עבירות ולהכי נמי חשיב לה בסמוך גילוי מלתא בעלמא: **שבב** **מרובה בפרתו**. פ"ה מרובה כפרה של יוס והדין עמו דאין לפרש שמכפר על טומאת מקדש וקדשיו דאית בהן כרת דהא היא גופה צעינן למילף וא"ת והיכי צעי למילף מדיוה"כ והא דבר הלמד צהיקש אינו חוזר ומלמד צבנין אב ומה צריך פירכא דשכן כפרה מרובה וי"ל דאינטריך האי פירכא דלא יילף מדר"ח דאי פרכת מה לדר"ח שכן תדיר נימא יוה"כ יוכיח אבל השתא דאיכא פירכא ליכא למימר תוכיח וא"ת וילף במה האז מתרוייהו וי"ל דאיכא למיפרך שכן מרובה כפרתו דר"ח הואיל ותדיר חשיב קצת מרובה כפרה:

מ.

אָרֶא פֻּעַם אחת בשנה. אע"ג דכי ממידע ליה אחר יוה"כ מציא חטאת מ"מ כפרה זו של תלויה אינה אלא פעם אחת א"י לא מיקרי פעמים צשנה אלא כשומנן קצוע: ולרבי ישמעאל דאמר לא צעי ידיעה בתחלה כו' ופשיטא ליה להש"ס דלא צעי אפי' ידיעת צית רצו לפי המסקנא דמוקי (לעיל דף ה.) מתני' כרבי דלא מסתבר ליה שיצבור שום תנא ידיעת צית רצו שמה ידיעה אלא רבי: **חיצון אמאי מכפר**. וליכא למימר שיתלה על שיש צה ויש צה היכא דאמידע ליה סמוך לשקיעת החמה דהאי צר קרבן הוא אע"ג דגצי שעיר הפנימי אי לאו קרא דחטאים דומיא דפשעים ה"א דתולה מ"מ הואיל וגלי לך קרא התם דלא מכפר אמדי דצר קרבן סברא הוא דכולהו נמי לא מכפרי והשתא חמי שפיר הא דקאמר לקמן אמילתיה דר"ש אשעירי רגלים ע"כ אין מכפרים אלא אאין צה ואין צה ולא מוקמה איש צה ויש צה ואמידע ליה סמוך לשקיעת החמה אבל אין נראה לומר דהא דלא קאמר הכא דמכפר איש צה ויש צה ואמידע ליה סמוך לשקיעת החמה משום דחילון איתקש לפנימי ובסמוך דקאמר אלא למאי הלכתא איתקש להדדי המ"ל דאיתקש להכי אלא דכלאו הכי משני שפיר דלקמן אמלתיה דר"ש גצי שעירי רגלים לא יתיישב בכך: **ע"ל** **שאין** **בה ידיעה** **א**א בתח"ה **ולא** בסוף. וא"ת ולרבי ישמעאל נפיק ונימא דפנימי מכפר אאין זה ואין צה ושעיר החילון איש צה ואין צה דהא אין צה ואין צה

זהו לזכר מדבר שלא היתה לו ידיעה מעולם ולפי המסקנא דרבי ישמעאל סבר לה כר"מ דכל השעירים כפרתן שוה חמי שפיר דלא מ"ל נפיק מיפך דהא צר"ח חמיב לה' שאין מכיר צו אלא ה' ואי"ת לרבי ישמעאל למאי אינטריך לכל חטאתם וי"ל כי היכי דלא נימא דנכפר כפרה גמורה: **בבב** **א**ה **בר"מ**. לאו דוקא כר"מ דר"מ צעי ידיעה בתחלה דקתני לקמן דכולהו מכפרין על שאין זה ידיעה בתחלה ויש זה ידיעה בסוף ואילו לר' ישמעאל האי צר קרבן הוא: **מאי טעמא דר' יהודה**. וא"ת מאי קצעי הא ע"כ ליכא לאוקומה לכפרה דרגלים ודר"ח אלא צאין זה ואין זה דאיש זה ידיעה בתחלה או בסוף פנימי וחילון מכפרין וי"ל דצעי מאי טעמא דמכפרי אטומאת מקדש וקדשיו אימא בשאר עבירות אי משום צנין אב דתני דבי ר' ישמעאל הא איכא למיפרך כדפרין בסמוך מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו ומשני לחטאת לה' חטאת שאין מכיר אלא ה' וכיון דמכפר אאין זה ואין זה לא שייך למיפרך מה ליוה"כ בו' דגילוי מילתא בעלמא הוא דחטאת דקרא היינו טומאת מקדש וקדשיו כדאמר בסמוך: **שעיר** **זה יהא בפרה** ע"ז. פירש בערוך שעיר זה כפרה לישראל ועלי לקצוע זמן כפרה זו וקצעתה של ירח: **הוא"ל** וזה **בא בזמן קבוע**. פ"ה שעיר חילון וכן י"ל דאי מפנימי גמר בסמוך דפרין מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו ה"ל למיפרך שכן נכנס דמה לפני ולפנים ועוד אדיליף מפנימי לילף משעיר המשחלה דמכפר אשאר עבירות אע"ג דשעיר המשחלה אין קרבן פנימי נמי לאו קרבן גמור הוא דנשך חוץ למחנה ואית לן למילף טפי משעיר המשחלה דהוי חוץ מחוץ אבל השתא דגמר מחילון ניחא טפי דדמו אהדדי טפי משעיר המשחלה וניחא נמי דאינטריך לעיל היקישא דחילון מכפר מפנימי דאין ללמוד מפנימי מצנין אב דחוץ מפנים לא ילפינן ואי"ת אי מחילון גמר תפשוט מהכא דדבר הלמד צהיקש חוזר ומלמד צבנין אב דחילון גופיה לא ידעינן דמכפר אטומאת מקדש וקדשיו אלא משום דהוקש לפנימי וצביא היא צב' אחיו מקומן (ובזה"ס דף ג.) וי"ל דהאי לא חשיב צנין אב אלא גילוי מילתא בעלמא כדמוכח בסמוך והשתא נמי א"ש דקאמר ואיתקוש שעירי רגלים לשל ר"ח אע"ג דשל ר"ח לא ידעינן אלא צבנין אב דחילון וחילון מהיקשא דפנים וצקונטרס פירש בסמוך דדבר הלמד צבנין אב חוזר ומלמד צהיקש וילפינן שעירי רגלים מר"ח אע"ג דר"ח לא ידעינן אלא צבנין אב מיוה"כ וא"א לומר כך דהא צביא היא צפרק אחיו מקומן (שם דף גא.) אי דבר הלמד צבנין אב חוזר ומלמד צהיקש אי לא ועוד דהכא גרע מדבר הלמד צהיקש דאינו חוזר ומלמד צהיקש כדפ"ה גופיה בסמוך דהכא שעירי ראשי חדשים גמרינן משעיר החילון דגמר צהיקש מפנימי^א :

אף זה אינו **מכפר** בו'. ואין להקשות וילף מהאי צנין אב דליכפר נמי ר"ח אכפרה דחילון דהא איתקש חילון לפנימי שלא תהא כפרתו פעמים צשנה ועוד דלענין זה איכא למיפרך מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו דהשתא ליכא למימר גילוי מילתא הוא דקרא דר"ח לא משמע אלא אאין זה ואין זה: **שעירי** **רגלים מנ"ל**. הכא אין לפרש מנין דלא מכפרי נמי אשאר עבירות כדצעי לעיל אדר"ח דא"כ מאי פריך בסמוך שכן תדיר שכן מרובה כפרתו אדרבה כ"ש דיליף מהתם דאע"ג דחמירי לא מכפרי נמי אשאר עבירות אלא יש לפרש מנלן דמכפרי אטומאת מקדש וקדשיו דאיכא כרת אימא דלא מכפר אלא בשאר עבירות דליכא כרת כיון דאין כפרתו מפורשת ולא דמי לדר"ח שמפורשת דחטא שאין מכיר צו משמע כל חטאים שאינם ידועים כדפירש הקונטרס בסמוך ולהכי צעי מנלן דלא מכפרי נמי אשאר עבירות ולהכי נמי חשיב לה בסמוך גילוי מלתא בעלמא: **שבב** **מרובה בפרתו**. פ"ה מרובה כפרה של יוס והדין עמו דאין לפרש שמכפר על טומאת מקדש וקדשיו דאית בהן כרת דהא היא גופה צעינן למילף וא"ת והיכי צעי למילף מדיוה"כ והא דבר הלמד צהיקש אינו חוזר ומלמד צבנין אב ומה צריך פירכא דשכן כפרה מרובה וי"ל דאינטריך האי פירכא דלא יילף מדר"ח דאי פרכת מה לדר"ח שכן תדיר נימא יוה"כ יוכיח אבל השתא דאיכא פירכא ליכא למימר תוכיח וא"ת וילף במה

הא

אסיקנא דשני השעירים הנעשה בחוץ והנעשה בפנים אינן מכפרים בשאר עבירות. אלא בטומאת מקדש וקדשיו בלבד: **מתני'** על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף כו'. מאי טעמא דחמיב ושעיר עזים אחד לחטאת לה'. חטא שאין מכיר בו אלא ה'. שעיר זה מכפר. ט) ואחריתי יהא כפרה לפני שמיעטתי את הירח. ואקשי' [ויכפר] שעיר ר"ח אשאר עבירות. ודחינן תנא דבי ר' ישמעאל הואיל וזה בא בזמן קבוע ושעיר יום הכפורים בא בזמן קבוע. מה שעיר יום הכפורים אין מכפר אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זה כן.

א) חולי צ"ל ואמרנן חו.

רבינו חננאל

מ:

הא גמרינן ר"ח מיוה"כ ולא פרכינן. הכא לא גרסינן שכן מרובה כפרה דר"ח מיוה"כ קולא צעינן למילף שלא יכפרו נמי בשאר עצירות ולא שייכא האי פירכא דחומרא אלא גרסינן ולא פרכינן ותו לא והיינו פירכא שכן אינו תדיר: **בדאמרי** רב

חמא שעיר ושעיר בו. תימא ועזרת

ללא כתיב ציה ושעיר מנ"ל אי צצנין אצ דשאר רגלים תפשוט מהכא ^ודצר הלמד צהיקש חוזר ומלמד צצנין אצ ועוד דאי צצנין אצ אתי למילף צקמא דצתר ר"ח נכתוב ושעיר ואיך נימי צצנין אצ ושמא יס לפרש דלא דריש הכא אלא צההוא שעיר דכתיב צתר ר"ח ואיךן ושעיר לשום דרשא וממילא אמו שאר רגלים דכיון דגלי צחד הוו אחריני למד סמוס מן המפורש ואפילו צנין אצ לא צריך ולקמן דפריך מעצרת ויוה"כ עיקר קושייתו מיוה"כ ופרין דוקא לר"מ משום דאמר כל השעירים כפרתן שזה ואפילו דיוה"כ ור"ת פי' דה"ל סמין אהיקשא דרצי יונה כדמסיק לקמן ולא נקט אלא תחלת סוגיא דלקמן ^זדהוי כמו וכו' ואע"ג דר' יהודה אית ליה היקשא דר' דצמועדיכס וכר"מ מ"מ לא מסתבר ליה לרצי יהודה לומר שיהו כל השעירים כפרתן שזה כמו שאומר ר"מ משום דעדיפא ליה היקשא דחילין לפנימי ואית לן למימר דאין מכפר צ' כפרות וגם שלא תהא כפרתו פעמים צונה ולר' מאיר עדיפא היקשא דמועדות:

אבל חמא שסופו לידוע במי שיש בה ידיעה לבסוף דמי. וא"ת ולפ"ז אמאי הוצרך לשנויי לעיל דר' ישמעאל סבר לה כר"מ נימא דחילין מכפר אאין צה ואין צה ססופו לידוע דאהאי לא מכפר רגלים ור"ח דכיון ססופו לידוע לא קרינן ציה חטא שאינו מכיר צו אלא ה' ויש לומר כיון דהאמת דלר' יהודה חטא ססופו לידע מכפריס רגלים ור"ח לא מסתבר ליה להש"ס שיחלוק עליה רצי ישמעאל דדצר זה:

אי מה דהאין עולין בו ונפקא מינה **היבא דנשכר הציץ בו** וציץ נפקא מינה **לסומאח שאירעה בין זה לזה**. ואס תאמר אמאי לא משני כדמשני צסמין דאין אחר נושא אותו עון וי"ל דאין לא מקרי אחר לגבי ר"ח כיון דעולין לא כתב צר"ח אלא דיליף מציץ אצל אעון העדה

דכתיב צר"ח משני שפיר צסמין דאין אחר נושא אותו עון ומהר"ר שמואל מפרש מה להאן עולין כלומר דאין מכפר אקרצן עד שיהא מרואה ור"ח מכפר על עון המקריצ שהקריצו צטומאה והשתא אין אנו צריכין לנפקותא דנשצר האין ומשני עון העדה כתיב פי' עון דלא שייך אלא צעדה ועולין שייך אף צקרצן אי נמי עון העדה ולא עון הכהן: **וניבבאר** ר"ח ארדייה וארציין. פירוש קרצן שקרב צטומאה צשעה שקרב ר"ח דקרצנות שקרצו צטומאה קודס ר"ח אין סברא שיכפר דהיאך יכפר למפרע מה שכבר קרב צטומאה: **וניבבאר** ציין ארדייה ואדר"ח. וא"ת ואמאי לא משני דעון אחד הוא נושא ולא צ' עונות וי"ל דגצי צין כתיב עון הקדשים וטומאת צשר ועולין הוו מרזייהו עון הקדשים ועוד עון הקדשים משמע שפיר צ' עונות דקדשים משמע קדשים הרצה: **אמרי קרא אותה**. אפירכא קמיייתא לא מנאי לשנויי הכי דאותה אעון העדה קאי דוקא צטומאת צשר אין אחר נושא עון: **רב אשי אמר העדה בו**. נראה דלא פליגי וע"כ אינטרין דרשה דאותה משום פירכא דלקמן דרגלים אמאי לא מכפרי אדר"ח ודרשה דרב אשי נמי אינטרין לר"ש כר' יהודה דלא משמע ליה אותה דללקמן: **הבא נמי** שעיר ושעיר. אהיקשא דר' יונה סמין כדפרישית לעיל:

שבועות שתיס פרק ראשון שבועות

הסס כפרה. צגופיה כתיב (צמדצר כח) לחטאת לה' פירש לך הכמוצ צו כפרה על חטא שאינו ידוע ומשמע דכל חטאים שאינס ידועים צמשמע: **גלוי מילתא צעלמא הוא**. דגמרי מיוה"כ שלא יכפר אלא ^אטומאת מקדש וקדשיו הלךך ליכא למיפרכ מה ליוה"כ שכן מרובה

כפרתו דהא לא גמרינן מיינה כפרה אלא מיעוטא הוא דגמרינן מיינה ^א אצל כולה מילתא כגון שעירי הרגלים דלא מיפרשא כפרה ידיהו לכפר הוא דכתיב צזה ולא פירש על מה ^א וא"ת צא ללמוד משל יוה"כ שיכפר על טומאת מקדש שהוא עון כרת פרכינן מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו: **שעיר ושעיר**. שעיר הוה מנאי למיכתב צכולהו וכתיב ושעיר וי"ו מוסף על ענין ראשון להקיס ומהו ההיקש איתקוש שעירי הרגלים לשל ר"ח והוא צבר למד צצנין אצ מיוה"כ ודבר הלמד צצנין אצ חוזר ומלמד צהיקש. כל המלמד צכל המדות חוזר ומלמד חוץ מהלמד צהיקש שאין חוזר ומלמד צהיקש צקדשים והכי אמרינן צוצמים צפרכ אציהו מקומן (דף מע:): **ססופו לידוע**. כגון שראוהו צשטמא וכנסס למקדש וסופו להודיעו: **ואוסה נתן לנס**. צשעיר החטאת אשר דרש משה והנה שורף כתיב ושל ר"ח היה. ושלשה שעירים קרצו ציוס שהוקס המשכן והוא יוס שמיני של מלואיס שעיר של ר"ח דכתיב (שמות מ) צאחד לחדש תקיס את משכן אהל מועד ושעיר דנחשון שהקריצ לחנוכת המזבח וצכל הנשיאאס אומר (צמדצר ו) שעיר עוים אחד לחטאת וצשעיר שמיני כתיב ^א (ויקרא ט) ואל בני ישראל מדבר לאמר קחו שעיר עוים לחטאת והשנים אכלו ושל ר"ח נשרף כדילפינן צתורת כהנים ^א וצשמיטת קדשים צפי' טכול יוס (וצמים דף קא:): **עון עון מליץ**. דכתי' צי' ונשא אהרן את עון הקדשים

(שמות כח): **מה להאן טומאת צשר**. שאין האין מרואה על טומאת הגוף אלא על הדס או על החלב או על הצשר של עולה שקרב צטומאה ^א ומרואה צין על הקרצן שמכשירו לרצון שאין הצעליס צריכין להציא קרצן אחר אף כלן טומאת צשר יכפר על האוכל צשר קודש טמא והוא טהור: **אי מה להאן עולין**. מה האין אינו מכפר על שום חטא אלא מרואה על העולין אף זה ירצה על העולין כי היכי דעביד צין ונפקא מינה להיכא דנשצר האין ולא יכפר על עון האדס

האוכל: עון העדה כתיב. אלמא מכפר על עון אנשים הוא: **כמדי מיגמר גמרי מהדרי**. צגזירה שוה ניכפר אתרווייהו ניכפר ארדייה כדקאמרת עון העדה כתיב על אדס האוכל טומאת צשר ואמאי דעביד צין לרצות על העולין אס נשצר האין: **צין זה לזה**. צין ר"ח לר"ח: **אוסה**. ואותה נתן לכס לשאת את עון העדה: **רב אשי אמר נו**. ה' ימירא דהעדה וקדשים דרש למיעוטא:

ניכפרו

לא **ארדייה ואדר"ח**. וא"ת ואמאי לא משני דעון אחד הוא נושא ולא צ' עונות וי"ל דגצי צין כתיב עון הקדשים וטומאת צשר ועולין הוו מרזייהו עון הקדשים ועוד עון הקדשים משמע שפיר צ' עונות דקדשים משמע קדשים הרצה: **אמרי קרא אותה**. אפירכא קמיייתא לא מנאי לשנויי הכי דאותה אעון העדה קאי דוקא צטומאת צשר אין אחר נושא עון: **רב אשי אמר העדה בו**. נראה דלא פליגי וע"כ אינטרין דרשה דאותה משום פירכא דלקמן דרגלים אמאי לא מכפרי אדר"ח ודרשה דרב אשי נמי אינטרין לר"ש כר' יהודה דלא משמע ליה אותה דללקמן: **הבא נמי** שעיר ושעיר. אהיקשא דר' יונה סמין כדפרישית לעיל:

מסורת הש"ס

(א) [לקמן י: א.] (ב) [לקמן י: א.] (ג) [לקמן יו"ד, א.] (ד) [בס"א: ושעיר שמיני דכתיב, ד] [שמיני פרק צ, א.] (ה) [פסחים פ: א.] (ו) [צמצס ג, א.]

תורה אור השלם

1. מדרע לא אכלתם את החטאת במקום הקדש כי קדש קדשים הוא ואותה נתן לכם לשאת את עון העדה לכפר עליהם לפני יי. ויקרא י יז
2. וקחה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים אשר יקרישו בני ישראל לכל מתנת קדשיהם וקחה על מצחו תמיד לקרן לקדם לפני שמות כח לח יי.

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואין אחר כל"ל:
(ב) רש"י ד"ה גלוי כו' אלא על טומאת:
(ג) בא"ד מיינה הס"ד וכנסס למקדש וסופו להודיעו:
ואוסה נתן לנס. צשעיר החטאת אשר דרש משה והנה שורף כתיב ושל ר"ח היה. ושלשה שעירים קרצו ציוס שהוקס המשכן והוא יוס שמיני של מלואיס שעיר של ר"ח דכתיב (שמות מ) צאחד לחדש תקיס את משכן אהל מועד ושעיר דנחשון שהקריצ לחנוכת המזבח וצכל הנשיאאס אומר (צמדצר ו) שעיר עוים אחד לחטאת וצשעיר שמיני כתיב (ויקרא ט) ואל בני ישראל מדבר לאמר קחו שעיר עוים לחטאת והשנים אכלו ושל ר"ח נשרף כדילפינן צתורת כהנים (ו) וצשמיטת קדשים צפי' טכול יוס (וצמים דף קא:):
עון עון מליץ. דכתי' צי' ונשא אהרן את עון הקדשים

גליון הש"ס

תוס' ד"ה בדאמרי וכו' דהוי כפיו וכו'. כעין זה צרכות דף מע ע"א תוס' אלא על טומאת:
ד"ה שגשה. שבת דף קכב ע"א תוס' ד"ה אסובי. גיטין דף פ ע"ב תוס' ד"ה וז. מיר דף נד ע"ב תוס' ד"ה מ"ש. לקמן דף מא ע"א תוס' ד"ה ומאן. מעילה דף יב ע"ב תוס' ד"ה חלב:

וכיון דכתיב ושעיר וי"ו מוסף ואתקש שעירי רגלים לשעירי ראשי חדשים במה שאלו מכפריס אלו מכפריס. איבעיא להו כי קאמר ר' יהודה בחטא שאין סופו להוודע. אבל חטא שסופו להוודע כמי שיש בו ידיעה לבסוף דמי. ושעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר וכו'. ופשוטא מהא דתניא על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף בחטא שאין סופו להוודע (א) שעירי הרגלים ושעירי ראשי חדשים מכפרין דבוי ר' יהודה. ר' שמעון אומר שעירי הרגלים מכפרין על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף. מאי טעמא שעיר ושעיר ו' מוסף ואתקש. ולא אשכחנן לה כפרה במקום אחר. דמי שיש בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם ביניהם בר קרנן הוא. ומי שיש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף שעיר של יוה"כ הנעשה בחוץ מכפר על כרחך לא מכפרי שעירי הרגלים אלא על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף. ושעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל בשר קדש טמא דדבר ר' שמעון מאי טעמא יליף עון עון מצין. בשעיר ר"ח כתיב ואת שעיר החטאת דרוש דרש משה וגו' ואותה נתן לכם לשאת את עון העדה וגו' והיא חטאת דר"ח. ובעיין כתיב והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים וגו' וגרסי'

בתחלת יומא (י"ד ו) על מה הציץ מרצה על הדס ועל הכשר ועל החלב ששטמא בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון כו'. קתני מיהא בשר ששטמא ותקרב הציץ מרצה כך עון הכחוס בשעיר ר"ח מכפר על טהור שאכל קדש [שטמא]. ודחינן אי מה ציצין אינו נושא אלא על עון העולים על גבי המזבח. אף שעיר ר"ח אינו מכפר אלא על העולים. ופרקינן עון העדה כתיב כלומר עון העדה שהקרבן בא על עון העדה והוא החטאת שכפרתה באכילתה כדכתיב ואכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכהנים אוכלין והבעלין מתכפרין. ואימא שעיר דר"ח מכפר בטהור שאכל קדש טמא ובעולים ששטמאו ונקרבו (ט) ונשכר הציץ ואינו מכפר יהא שעיר ר"ח מכפר בשניהם. ודחינן עון כתיב עון אחד הוא נושא ואינו נושא שתי עונות וכו'. רב אשי אמר בשעיר ר"ח כתיב עון העדה ולא הקדשים.

(א) עי' ח"י ר"ן מ"גס. (ב) וז"מ להילט שנשבר האין וכו'